

Tohle jsou ty nejhorší narozeniny! Nebo ne?

Za třet třináctiletá

WENDY MASOVÁ

**Za trest
třináctiletá**

Za trest třináctiletá

WENDY MASSOVÁ

Copyright © Wendy Mass 2011
Translation © Elizabet Kovačeva 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2017
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

All rights reserved.

Za trest trináctiletá
Z anglického originálu 13 Gifts
(Scholastic Press, New York, 2011)
přeložila Elizabet Kovačeva.

V knize byly použity úryvky ze hry *Šumař na střeše* v překladu Pavla Šruta
(Brno, Městské divadlo Brno 2006).

Redigovala Jana Kunová
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Sára Vybíralová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2017

Vydání první
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Patria I, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7529-245-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

PRO MOJI DCERU CHLOE, KTERÁ MI
BĚHEM SVÝCH PĚTI LET DALA VÍC DÁRKŮ,
NEŽ JSEM SI KDY DOKÁZALA PŘEDSTAVIT

Kapitola první

Za všechno může koza.

Ale mám-li být zcela upřímná, nebýt telegramu, který přišel minulý měsíc, nenapadlo by mě jet takhle v podvečer na kole do školy s nekalými úmysly. Koza přišla na řadu o něco později.

Telegram přišel až z Madagaskaru, kde možná nemají přístup k telefonům, počítačům nebo dalším moderním způsobům komunikace. Máma se na náš letní výlet na tenhle veliký ostrov poblíž Afriky připravuje celé měsíce. Já a táta se k ní připojíme, až pojede zkoumat pářící rituály lemura zlatého. Možná to tak nevypadá, ale bude to o dost zábavnější než loni, kdy jsme se dívali, jak třídí exkrementy nejružnějších zvířecích obyvatel ekvádorských lesů.

Exkrementy = bobky.

Máma ale nikdy předtím telegram přímo z Madagaskaru nedostala, takže jsem usoudila, že to musí být něco fakt důležitého. Když ho dočetla do konce, zbledla jako stěna. Kluk, co ji ho doručil, dál postával ve vchodových dveřích. Myslím, že čekal na spropitné. Žádné nedostal.

Máma telegram zmuchlala dřív, než jsem si ho stačila přečíst, ale vzápětí nám s tátou oznámila, že ji právě jmenovali hlavní vedoucí výzkumu lemurů. Nevím, proč ji to tak strašně vykolejilo. Bylo jen otázkou času, kdy jí to celé svěří.

Od chvíle, kdy přišel telegram, je máma dost roztržitá. Do konce se přestala ptát, jestli mám hotové úkoly nebo jestli jsem

se s někým skamarádila (zpravidla její dvě oblíbená témata). Když se s ní zkouším bavit, jen něco zabručí a odplouží se z místnosti. Dnes ráno jsem v mrazáku vedle ruské zmrzliny našla její klíče.

Mateřství zatím vždy praktikovala formou dusit a chránit. Ještě v perince mě stihla poučit, že když budu mluvit s cizími lidmi, zezelená mi jazyk. (Tomu jsem věřila až do osmi.) Nikdy mi nedovolila přespat u někoho doma a můj mobil má v sobě zabudované GPS sledování, které je propojené s jejím počítačem. Máma mi slíbila, že sledování zapne pouze v případě, že bych byla nezvěstná, ale když jsem si minulý měsíc šla cestou ze školy koupit žvýkačky, napsala mi, ať vezmu mléko. Že by náhoda? Pochybuju.

Takže pokud mi opravdu chyběla soudnost, když jsem na vteřinu zešilela a souhlasila, že ukradnu ředitelovu milovanou kozu pro Shelby Maloneovou a její NEKA (nejlepší kamarádky) výměnou za to, že s nimi po zbývajících dva týdny sedmé třídy budu moct sedět u oběda, kdo by mi to mohl mít za zlé? Má vlastní matka mě přivedla na scestí.

Dnes večer vlastně splním mámino dlouholeté přání – zúčastním se týmové akce s přáteli. Děsivé a nezákonné, ale sto procentně týmové. Máma mě hlídá na každém kroku, zároveň mě ale pořád otravuje, ať se kamarádím a ať jsem akční. Ona je složitá povaha.

Přišla jsem na to, že je docela dobré držet se stranou, chcete-li se vyhnout všem těm malérům, které na člověka na druhém stupni číhají. Problém je v tom, že se do průšvihů dostanete i tak, že se snažíte nedostat do průšvihů. Moji učitelé

například nejsou úplně nadšení mým rozhodnutím neúčastnit se skupinových projektů a aktivit. Pokaždé, když se dostanu do průšvihů, vypadá máma tak strašně zklamaně. Nejspíš nikdy v životě neudělala nic špatně. Ne že by mě za to nějak trestala. Ten její výraz mi úplně stačí.

Dnešní aktivita zkrátka asi není úplně to, co by si máma představovala, ale s tím už nic nenadělám. Není cesty zpět. Opřu se do pedálů a kolo mě unáší dál a dál směrem ke školnímu parkovišti a nic netušící koze. Doufala jsem, že po dobu mise splynu s pozadím (aspoň v rámci možností, díky svému obřímu otci jsem totiž asi o hlavu vyšší než většina holek ze sedmičky). Možná je teď máma roztržitá, ale nedá se říct, že by byla úplně mimo. Jezdit večer na kole mám dovoleno pouze tehdy, mám-li prakticky po celém těle žluté reflexní prvky, kolem krku píšťalku a na zápěstí zavěšený pepřák. A to prosím v městečku, kde nejhorší zločin za ty dva roky, co tu bydlíme, spáchal malý Ríša Simon, když panu Jonesovi ze zahrádky ukradl pálivou papričku. Ríša tvrdil, že se mu přilepila na podrážku, když si šel pro ztracený baseballový míček, ale kdyby to tak doopravdy bylo, tak by ji určitě nesnědl. Pak se chudák tak strašně a pestrobarevně pozvracel, že ani starý protiva pan Jones nakonec neměl to srdce ho zažalovat.

Největší zločin v dějinách našeho městečka vlastně nejspíš bude ten, který se teď chystám spáchat já. Musím ovšem dbát na opatrnost a nenechat se ovládnout strachem. Ve filmech se největších chyb dopouští strašpytlové, třeba když upustí peněženku, ve které mají řidičák. A já měla ten den, co jsme se fotili na žákovský průkaz, zrovna velkého bedara, takže

se za žádných okolností nehodlám objevit na titulní stránce místních novin. Přijíždím ke škole, schovávám kolo do křoví a modlím se, aby tam bylo v bezpečí. Je to moje nejoblíbenější věc.

Dnes ve škole Shelby prostrčila pravítko futrem u dveří tělocvičny, aby zůstaly otevřené. To by mě v životě nenapadlo. Tedy ne že bych někdy přemýšlela o tom, jak se vloupat do školy. Jak se dostat *ven*, to jo, ale ne *dovnitř*.

Bez problému vcházím a sprintuju prázdnou tělocvičnou, která je najednou větší než kdy jindy. Akorát si musím dát pozor na nočního hlídače, který podle Shelby tráví většinu času v jídelně, kde poslouchá hudbu a vytírá ten samý kus podlahy pořád dokola. Vchod jsme vybraly tak, aby se nacházel co nejdál od jídelny.

Na chodbě se držím poblíž skříněk, jako by mě dokázaly aspoň trochu ochránit. Vystřídala jsem už tolik škol (šest, pokud dobře počítám), že se mi všechny pletou dohromady. Všude stejné plakáty s nápisem HLASUJTE PRO MĚ!, nalepené všemožně po zdech, tytéž blátivě hnědé skřínky, ze kterých trčí v prapodivných úhlech papíry, tentýž nezaměnitelný puch sportovního oblečení, starých tuňákových sendvičů a dezinfekce. Prostě jako ve státě Kdekoli, USA.

Vezmu za kliku ředitelny a bez problémů otevřu. Pan ředitel Murphy je asi dost důvěřivý, když nechává odemčeno. Vklouznu dovnitř bez jediného vrznutí. Přímo *vidím*, jak mi pod tričkem buší srdce, a vsadím se, že bych z dlaní vymačkala sklenici vody. Kromě událostí posledních pěti minut (a jednoho traumatického zážitku ze školky, kdy jsem se vkradla

do komory pro nášup krekrů ve tvaru zvířátek a zamkli mě tam) nejsem ani trochu zvyklá pohybovat se v místech, kam je vstup zakázán. Shelby a její NEKA v tuto chvíli zaujaly své pozice okolo školy a jsou připravené mi napsat v případě, že by se objevili nějací nezvaní hosté. Vytahuju telefon. Žádná zpráva, dobrá zpráva.

Stažené žaluzie jen tak tak propouští paprsky světla z parkoviště, nechci ale riskovat odhalení tím, že je vytáhnu nebo rozsvítím stolní lampičku. Docela mi pomáhá skutečnost, že jsem mezi těmito čtyřmi zdmi už strávila tolik času, že si dokážu vybavit rozložení kanceláře i v téměř naprosté tmě. Kromě toho je těžké přehlédnout kozu, která má metr na výšku.

Nepochybuju o svém rozhodnutí ji ukrást, ovšem jen do chvíle, kdy stojím pouhých pár centimetrů od její dlouhé, chlupaté tváře. Nikdy předtím jsem si nevšimla, že je jedno z hlubokých hnědých očí o dost výš než to druhé. Navíc má pysky trochu obrácené směrem ven, takže vypadá roztomile a legračně a trochu zmateně.

Natahuju se pro ni, pak zaváhám. Ano, je divné, že má ředitel ve své pracovně kozu, ale kdo jsem, abych odsuzovala cizí libůstky? Osobně věřím tomu, že člověk by neměl moc lpět na věcech, protože si tím jen škodí. Ale nebudu proto nikomu vyčítat, že má v práci velkou kozu a bere ji s sebou na všechny školní akce jako svého partáka.

Čas běží a koza se sama neukradne. Shelby a NEKA si už určitě říkají, kde se courám. Tak se odhodlám. Udělám mámě radost a ukradnu tuhle kozu. A v následujících dvou týdnech budu sedět spolu se Shelby a NEKA a předstírat, že nejen

rozumím všemu, o čem se baví, ale že mě to i zajímá. Pak to všechno hodím za hlavu a budu se plně soustředit na pářící rituály malých chlupatých obyvatel stromoví na druhé straně zeměkoule.

Nejsem si jistá pořadím, ale zrovna když natahuju ruce okolo kozích boků, místnost náhle zalije světlo. Ode dveří ke mně doletí slova: „Okamžitě položte tu kozu!“

Mé „únikové vozidlo“ (pick-up patřící Shelbyinu staršímu bráchovi) ujíždí z parkoviště se Shelby a jejími NEKA namačkanými vzadu a pan ředitel vinou mého přecitlivělého obranného reflexu schytá plnou nálož pepřáku přímo do obličeje.

Když si mě rodiče přijdou vyzvednout, musím se hodně držet, abych se nerozbrečela. Pan ředitel Murphy to s přehledem zvládá za nás oba. Doufám, že mu oči brzy přestanou slzet a že se mu zcela vrátí zrak. Podle návodu na obalu by k tomu mělo dojít za dvě až tři hodiny.

„Vaše dcera je po zbylé dva týdny školního roku vyloučena a závěrečné zkoušky složí doma,“ oznamuje mým rodičům.

Oba dál sedí a přikyvují s pohledy upřenými na psací stůl, aby se nemuseli dívat na pana ředitele. Nedivím se jim. To slzení a cukání je dost příšerné.

„Jsem ochoten slevit jí týden z trestu, pokud nahlásí jména svých spolupachatelů.“

Zavrtím hlavou. Jsem nespolečenská, to jo, ale aspoň vím, že bonzovat se nesmí.

Pan ředitel Murphy se zamračí. Máma se ale kupodivu přestává tvářit vztekle a zklamaně a cítím z ní něco jako... úlevu? Štěstí? Ano, teď jí v očích rozhodně zajiskřilo. To je tak

nadšená, že mě někdo vůbec přizval k nějaké aktivitě spolu s dalšími dětmi, že je ochotná ignorovat skutečnost, že mě právě vyhodili ze školy?

Táta vůbec nemrká a v jeho očích žádnou jiskru nevidím. Mého pohodového otce jen tak něco nevytočí, ale z toho, jak pevně stiskl rty, je mi jasné, že tentokrát trestu neujdu.

Představte si, jaký by to byl býval průšvih, kdyby ta koza byla živá.

Kapitola druhá

Následujícího rána mě budí zvuk bublajícího potůčku. Většina dětských budíků pípá, bzučí nebo hraje hitparádu. Ten můj bublá, zurčí, prší, hřmí nebo fouká, podle nastavení. Máma věří, že je důležité nechat se budit uklidňujícími zvuky přírody, jako to po miliony let dělávala zvířecí říše i naši předci. Teď mě ale zvuk vody tříštící se o kameny fakt neuklidní. Spíš se mi posmívá, *pohodička, jen odpočívej a užívej si divů přírody, není život skvělý?* Měním nastavení na hromobití. Tak. Teď to odpovídá mé náladě.

Ostatní žáci, tedy ti, kteří *nebyli* přistiženi při pokusu o odcizení plyšové kozy v životní velikosti (a kteří následně nepůsobili řediteli dočasnou ztrátu zraku), teď právě vstávají do školy, jako by to byl den jako každý jiný. Zírám do stropu a přemýšlím, co si o mně budou povídat. Sice jsem většinu času dost nenápadná, ale trest vyloučení ze školy na celé dva týdny jen tak někdo nedostane. Toho si lidi všimnou.

Kdyby dnes byl normální všední den, tak by mi za chvílku ujel autobus. Vlastně bych už čekala, že mi sem rodiče každou chvíli vtrhnou. Vypínám hromobití a posadím se. V nastalém tichu slyším dvě věci – šmik-šmik zahradních nůžek pod mými okny a pak tátovy prsty, které dole zběsile kmitají po klávesnici. Dokončuje teď v nouzovém uzávěrkovém režimu další ze série knih o tom, jak zombíci žerou mimozemšťany, což si budu smět přečíst, teprve až budu starší.

Venku za oknem chroustavý zvuk nůžek nabírá na síle a intenzitě. Náš dům je přízemní, a tak když vykouknu mezi role-tami, stojím jen asi metr nad zeleninovým záhonkem. Mrkev, hrášek a hrsti petrželky létají do mámina bílého proutěného košíku a ona dál škube a stříhá, škube a stříhá. Křoví vlevo od ní je plné motýlů, ale ani si jich nevšimne. Její pohyby jsou aspoň pětkrát rychlejší než obvykle. Situace je zřejmě ještě vážnější, než jsem se bála. Stáhnou roletu zpátky dolů.

Jediným paprskem světla uprostřed černého mraku blížící se zkázy, který nade mnou momentálně visí, je Jake Harrison, který se na mě zářivě usmívá z plakátu vedle okna. Nakloním se a políbím ho na tvář. Tento malý ranní rituál mi vždycky zvedne náladu. Oplácí mi úsměv a jeho dokonalé zuby a jiskrný pohled jako by říkaly *jasně, jsem velká filmová hvězda, ale jsem taky kluk jako každý jiný*. Je to jediný kluk, kterého bych byla schopná políbit i doopravdy, což samozřejmě znamená, že *nikdy v životě* nikoho nepolíbím, protože políbit skutečného Jakea Harrisona je v mém případě asi tak pravděpodobné, jako že by mi narostla druhá hlava.

Abych se trochu uklidnila, vytáhnou dopisní papír. Třídění, která nás měla ve čtyřce, byla toho názoru, že dopisy píše čím dál méně lidí, a tak přidělila každému z nás kamaráda na dálku. Julie, moje kamarádka na dopisování, je jediný člověk, kterému říkám, co se v mém životě děje. Ta bude *zírat*, až si přečte, co jsem zas provedla. Jakmile to všechno hodím na papír, nadepíšu obálku a nalepím známku tradičně vzhůru nohama, jako vždy, když píšu jí. Pak sáhnu do skříně a vytáhnou květovanou krabici na klobouky, která kdysi patřila mámině

mamince, babičce Emílii. Uvolním víko a vhodím obálku dovnitř. Dopadá na dalších šedesát šest dopisů, které jsem za poslední čtyři roky Julii napsala a neposlala.

Šílené zahradničení konečně ustalo. Ačkoliv kvůli tomu budu muset vyjít ven z pokoje, kde jsem relativně v bezpečí, nutně potřebuju na záchod. Počkám ještě minutu, pak pomalu otevírám dveře a doufám, že je vzduch čistý. Není. Rodiče stojí kousek ode dveří a něco si šeptají. Jakmile mě uvidí, zmlknou.

„Musíme si promluvit,“ říká máma a rukou v rukavici si mne bradu. Chystám se jí říct, že si právě rozpatlala špínu přes půl obličeje, ale táta je rychlejší, už si olízl prst, kterým teď šmouhu utírá. Musím se hodně držet, abych u toho gesta neobrátila oči v sloup. No vážně, je jako nějaký kluk z osmičky, který se zabouchl do hlavní roztleskávačky. Podle mě si myslí, že je máma dokonalá.

„Pojďme dozadu a ven,“ říká máma. Táta i já jsme v pyžamu a bačkorách, čemuž ona zjevně nevěnuje sebemenší pozornost a vede naši skupinku chodbou a ven zadními dveřmi. Míříme přímo k venkovnímu dřevěnému stolu pod břízou, kde se konají všechny naše oficiální rodinné porady.

Posadíme se a mámu ani nenapadne poznamenat, jaké to máme na začátku června krásné počasí. „Základem pevných vztahů a šťastné rodiny je důvěra,“ pronese na úvod a položí při tom ruce na stůl dlaněmi vzhůru, „a upřímnost. Zklamala jsi nás, Taro, a ztratila jsi naši důvěru. Z čehož plynou následky. Vážné následky.“

Zní tak přísně, až vytřeštím oči. S každým slovem se mi žaludek svírá víc a víc. Takhle se mnou ještě nikdy nemluvila.

Občas je na mě tvrdá, ale dosud jsem vždy cítila, že stojí při mně. Táta se na lavičce vedle ní trochu vrtí, ale nic neříká.

„Toto je jeden z rozhodujících okamžiků tvého života, Taro, a tvůj otec a já odpovídáme za to, aby sis nezvolila nebezpečnou cestu.“

Fajn, teď mi začíná docházet, že ji můj pokus vetřít se do přízně populární skupinky rozhodně *nepotěšil*. Takže tu jiskru v jejích očích jsem včera nepochopila správně. Což ostatně sama potvrdí slovy: „Ráda bych měla jistotu, že jsem vychovala dceru, která nevyvádí pitomosti jen proto, že to dělají ostatní děti.“

Tentokrát už to nevydržím a obrátím oči v sloup. Jako kdyby mě neznala! Šla jsem snad někdy v životě kvůli něčemu s davem? Byla k tomu vůbec kdy příležitost? Jak jí mám vysvětlit, že jsem to ve skutečnosti udělala proto, abych se zavděčila jí? Snažím se pohledem dovolat pomoci u táty, ten se ale právě rozhodl, že je vhodná chvíle na to, aby svým obřím chodidlem zatloukl hřebík, který trčí ze stolu.

„Takže teď co?“ zeptám se jí. „Mám dva týdny zaracha, až do odjezdu na Madagaskar? Vždyť už jsem podmíněčně vyloučená. To vám nestačí?“

Máma zavrtí hlavou. „Vím, že to pro tebe bude rána, ale rozhodli jsme se, že s námi v létě nepojedeš. Místo toho budeš u tety Bethany a strýčka Rogera ve Willow Falls. Sestřenci Emily jsi neviděla už několik let a navíc si myslíme, že pro tebe bude víc než prospěšné strávit nějaký čas bez dětí, které na tebe mají zcela očividně špatný vliv.“

Spadla mi čelist. Doslova, nejde zavřít. Kdyby teď přímo naproti mně letěla včela, mohla by se mi klidně uvelebit na jazyku, protože bych jí v tom nedokázala zabránit. Posledních dvanáct let a jedenáct měsíců se mě máma snažila chránit před neviditelným nebezpečím, fajn, možná že mě i trochu rozmazlila (nejspíš proto, že má výčitky, že se musíme stěhovat pokaždé, když nastoupí na novou učitelskou či vědeckou pozici). Teď mě posílá pryč zcela bez dozoru a sama si jede na druhý konec světa? Pochybuju, že bude v džungli moct sledovat můj telefon.

Táta si odkašle a postaví se mámě. „Molly, vím, že jsme se tak dohodli, ale nestačila by i kratší návštěva u rodiny tvé sestry? Řekněme týden, dva? Nechceme jim přece zkomplikovat plány na léto...“

S tátovými slovy přichází naděje. Máma ji okamžitě zadupe do země. „Už jsem to probrala s Bethany, a ta je nadšená. Dokonce kvůli tomu nepošle Emily na tábor, aby spolu holky strávily trochu času. Pokud se lemuři budou chovat slušně, možná ani nebudeme pryč celé léto.“

Stále v šoku se snažím srovnat si to všechno v hlavě. Žádní lemuři zlatí? Celé léto zabité s mladší sestřenicí, která musela do nemocnice, když u nás byli naposledy, protože snědla půlku lepicí tyčinky? Nutím svá ústa, aby začala zase fungovat. „Ale mami, vždyť to ve Willow Falls sama nesnášíš. Teď mě tam chceš vyhostit na celé dva měsíce, ještě k lidem, které sotva znám? Zatímco vy s tátou budete tisíce kilometrů daleko?“

Abych jí nekřivdila, má alespoň tu slušnost sklopit oči ke stolu. Její nohy sebou začínají cukat, nejdřív jedna, pak druhá,

což se jí děje vždycky, když je nervózní. „Není hezké mluvit o nenávisti. To je strašlivé slovo. Ve Willow Falls se dá prožít krásné dětství, vid', Jamesi?“

Táta přikyvuje. „To rozhodně.“

„Tak proč tam nikdy nejezdíme? Víím, že tam už nemáte rodiče, ale proč jsme nikdy nenavštívili tetu Bethany?“

„To není tak jednoduché,“ říká máma a očima stále provrtává stůl. „Všichni máme pořád plno práce. Teď máš ale šanci lépe poznat svou sestřenici. Emily je prý velmi vyrovnaná a klidná dívka, myslím, že na tebe bude mít dobrý vliv.“

Nevěřicně kroutím hlavou. „Je jí sedm a pojídá lepidlo! A vůbec, já jsem vyrovnaná dost.“

„Už dávno jí není sedm,“ opraví mě máma. „Je jí jedenáct a má velmi dobré studijní předpoklady. Ujišťuji tě, že lepidlo už nejí. A vloupat se do ředitelny ti přijde jako čin vyrovnaného člověka?“

Zvýším hlas. „Jak mám být vyrovnaná, když nás vytrhneš z kořenů pokaždé, když se obrátí vítr?“

Máma sevře rty do úzké čárky. Mlčky a vztekle jedna na druhou zíráme. Táta zatlouká další hřebík. Zřejmě podrážce své bačkory opravdu věří. Nebo teď někdy dostal tetanovku.

Když máma otevře ústa, mluví tak potichu, že se k ní musím naklonit, abych ji slyšela. „Co kdybych ti slíbila, že pokud tam pojedíš dobrovolně, pokud se opravdu pokusíš se všemi vycházet a budeš otevřená novým věcem, tak se už nikdy nebudeme stěhovat?“

Pokrčím rameny. „Nevěřím ti.“

„Myslím to vážně,“ říká, tentokrát pevněji.